

Sygn. akt V CZ 52/09

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa „S.” Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Ż. Fabryce Sprzętu Szpitalnego „F.” Spółce
Akcyjnej w Ż.

o stwierdzenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 października 2009 r.,

zażalenia K. C. G. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

w K. na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 lipca 2009 r.,

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2009 r. Sąd Apelacyjny odrzucił, jako spóźnioną, apelację powódki – „S.” Spółki Akcyjnej – od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 13 marca 2009 r., którym oddalono powództwo tej Spółki oraz K. C. G. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością skierowane przeciwko Ż. Fabryce Sprzętu Szpitalnego „. Spółce Akcyjnej o stwierdzenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy. Sąd Odwoławczy wskazał, że „S.” SA nie złożyła wniosku o sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku, dlatego termin do wniesienia apelacji biegł dla niej od dnia ogłoszenia wyroku, według zasad określonych w art. 369 § 2 k.p.c. i upłynął 3 kwietnia 2009 r. Ponieważ apelacja została wniesiona 22 kwietnia 2009 r. – podlegała odrzuceniu na podstawie art. 373 w zw. z art. 370 k.p.c.

Sąd Apelacyjny dostrzegł, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożyła wprawdzie druga powódka (reprezentowana przez tego samego pełnomocnika) – Spółka K. C. G., nie uznał jednak, aby okoliczność ta miała wpływ na terminy zaskarżenia wyroku obowiązujące Spółkę „S”.

Postanowienie powyższe zostało zaskarżone przez powódki zażaleniem, w którym zarzucono naruszenie następujących przepisów postępowania mających, w ocenie skarżących, istotny wpływ na wynik sprawy:

1. art. 73 § 2 k.p.c. w związku z art. 427 § 1 k.s.h. przez wadliwe ustalenie, że czynności procesowe powódki „S.” Spółki Akcyjnej nie były skuteczne wobec K. C. G. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością,
2. art. 369 §1 k.p.c. przez odrzucenie apelacji wniesionej w terminie dwutygodniowym od doręczenia stronie skarżącej uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia z uzasadnieniem,
3. art. 373 k.p.c. przez zaniechanie wezwania skarżącego do usunięcia braków innych niż wymienionych w art. 370¹ k.p.c., co do których nie był on wezwany przez Sąd I instancji.

W konkluzji skarżące wniosły o uchylenie postanowienia o odrzuceniu apelacji oraz o kosztach postępowania apelacyjnego i rozpoznanie apelacji przez Sąd Odwoławczy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznając zażalenie złożone przez K. C. G. Sp. z o.o. (określającą się jako powód ad 2) w pierwszej kolejności rozważyć należy rodzaj stosunku procesowego, jaki zachodzi pomiędzy „S.” S.A. a K. C.G. Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością. Zawarte w zażaleniu zarzuty opierają się bowiem na założeniu, że są one obydwie powódkami, pomiędzy którymi zachodzi współuczestnictwo jednolite w rozumieniu art. 73 § 2 k.p.c., a w konsekwencji złożenie wniosku o sporządzenie uzasadnienia przez powódkę działającą (K. C. G. Spółkę z o.o.) odniosło skutek także wobec powódki nie działającej („S.” S.A.). Przytoczone stanowisko pomija jednak istotną kwestię, wpływającą na stosunki procesowe pomiędzy powódkami. Ich wspólne występowanie w sporze nie jest wynikiem wytoczenia przez nie jednego powództwa. Przeciwnie, każda z powódek wystąpiła z odrębnym pozwem. Zgłoszone w nich żądania były wprawdzie tożsame, jednak nie pozbawiało to odrębności każdej ze spraw i nie wywoływało pomiędzy powódkami żadnych powiązań procesowych. Obydwie sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia zarządzeniem przewodniczącego z dnia 3 lutego 2009 r., wydanym na podstawie art. 219 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolite i utrwalone jest stanowisko, że połączenie spraw dokonane na podstawie art. 219 k.p.c. jest zabiegiem technicznym i nie prowadzi do powstania jednej nowej sprawy. Wszystkie połączone w ten sposób sprawy zachowują swoją odrębność i pozostają nadal samodzielnymi sporami (por. na przykład wyrok SN z dnia 22 września 1967 r., I CR 158/67 – OSNCP 1968 nr 6 poz. 105; postanowienie SN z dnia 6 grudnia 1973 r., I PZ 71/73 – niepubl.; postanowienie SN z dnia 15 lutego 2008 r., I CZ 148/2007, publ.).

Po połączeniu nadal zatem toczyły się dwa odrębne procesy, tyle że czynności w ich toku były uwspólnione ze względu na tożsamość żądania, a rozstrzygnięcie ujęte zostało w jednym wyroku. Zachowany został także układ stron obydwu postępowań, co oznacza, że „S.” S.A. była powodem w jednym z

nich, a K. C. G. sp. z o.o. w drugim i nie powstał między nimi żaden rodzaj współuczestnictwa procesowego. Powoływany w zażaleniu art. 427 § 1 k.s.h. nie stanowi normy procesowej wprowadzającej modyfikacje w tym zakresie. Jego przedmiotem jest wprowadzenie rozszerzonego skutku oddziaływania wyroku uchylającego uchwałę walnego zgromadzenia. Przeciwnie – potwierdza on samodzielność każdego uprawnionego przy zaskarżaniu uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy.

W konsekwencji stwierdzić trzeba, że K. C. G. Sp. z o.o. nie jest stroną i nie ma uprawnień do podejmowania czynności w sprawie w powództwa „S.” S.A., w tym do składania zażalenia na postanowienie z dnia 6 lipca 2009 r. Zaskarżone postanowienie dotyczyło odrzucenia apelacji wniesionej przez „S.” S.A. w sprawie pomiędzy „S.” S.A. a pozwaną Ż. Fabryką Sprzętu Szpitalnego „.” S.A. Zażalenie na to postanowienia złożone przez K. C. G. Sp. z o.o. owie podlegało odrzuceniu, jako niedopuszczalne, gdyż złożone przez osobę nieuprawnioną (art. 394¹ w zw. z art. 398²¹, art. 373 i art. 370 k.p.c.).